

Naplňavé filmke slávneho podcastu o zločinoch!

Kto
druhému
hrob
kope

Ako nájsť vraha 3

HOLLY JACKSON

Kto druhému
hrob kope

Holly Jackson
je autorka týchto kníh:

séria Ako nájsť vraha

AKO NÁJSŤ VRAHA (PRÍRUČKA PRE DOBRÉ DIEVČATÁ)
DOBRÉ DIEVČATÁ KONČIA ZLE
KTO DRUHÉMU HROB KOPE

*Kto druhému
hrob kope
Ako najst' vraha 3*

HOLLY JACKSON

slovar

Originally published in English by Farshore,
an imprint of HarperCollins Publishers Ltd,
The News Building, 1 London Bridge St, London, SE1 9GF, under the title:

AS GOOD AS DEAD

Copyright © HOLLY JACKSON 2021

Translation © Dominika Weinstock 2021

Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

The author asserts the moralright to be acknowledged
as the author of this work.

Illustration page 125 © Priscilla Coleman

Text design by Janene Spencer

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2022

ISBN 978-80-556-5589-5

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Holly Jackson: As Good As Dead*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Electric Monkey, part of Farshore,
an imprint of HarperCollins Publishers, London 2021,
preložila Dominika Weinstock.

Prvé slovenské vydanie

Zodpovedná redaktorka Františka Gibalová

Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2022.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

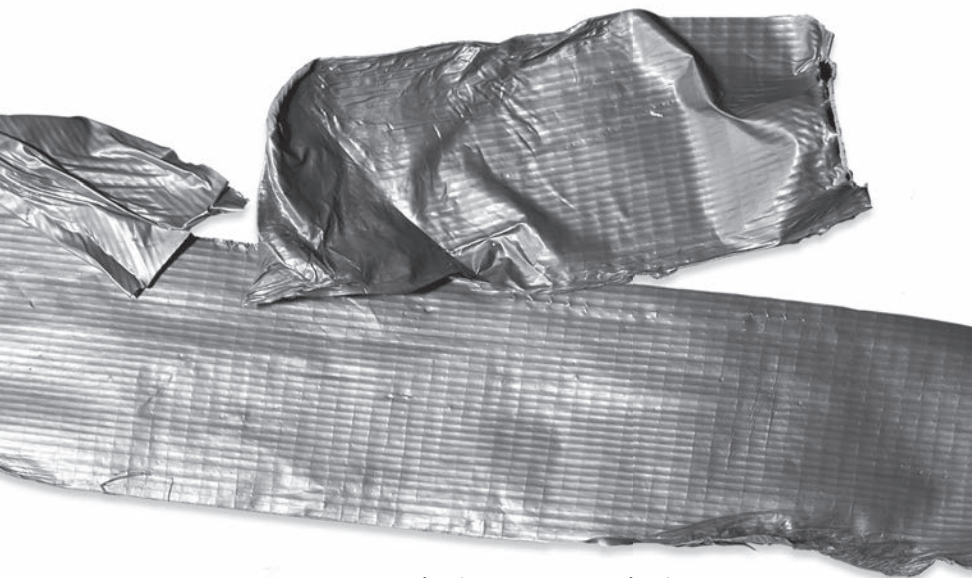
www.slovart.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporučením pre konečných predajcov.

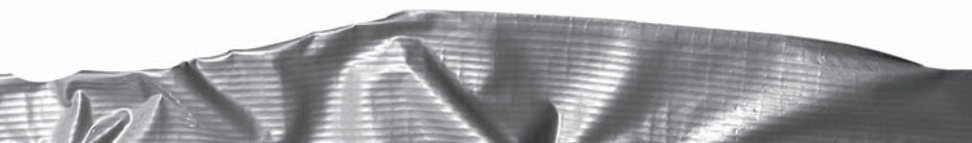
Túto knihu venujem vám všetkým.
Ďakujem, že ste to so mnou vydržali
až do konca.

1. ČASŤ

Jeden

Mŕtvy pohľad, tak sa to hovorí, nie? Bez života, sklený, prázdny. Mŕtve oči boli teraz jej stálymi spoločníkmi, všade ju sledovali, stačilo žmurknúť a boli tu. Schovávali sa jej v kútiku mysle a odprevádzali ju do snov. *Jeho* mŕtve oči vo chvíli, keď prekračovali hranicu medzi životom a smrťou. Videla ich v letných pohľadoch aj najhlbších tieňoch a niekedy aj v zrkadle, boli zasadené v jej tvári.

A Pip ich videla aj teraz, pozerali priamo cez ňu. Mŕtve oči v hlave mŕtveho holuba rozťahnutého na príjazdovej ceste. Sklené a bez života, odrážali sa v nich len jej pohyby, keď sa zohla a načiahla sa k nemu. Nechcela sa ho dotknúť, iba sa k nemu čo najviac priblížiť.

„Môžeme ísť, pipi?“ ozval sa za ňou jej oco. S ostrým buchnutím za sebou zavrel vchodové dvere a Pip sa mykla, lebo v ozvene počula zvuk zbrane. Ďalší Pipin spoločník.

„Á-áno,“ odvetila, vystrela sa a donútila znieť pokojne. *Dýchaj, snaž sa to predýchať.* „Pozri,“ ukázala, hoci nemusela. „Mŕtvy holub.“

Sklonil sa, aby sa mu lepšie prizrel, okolo prižmúrených očí sa mu spravili čierne vrásky a bezchybný trojdielny oblek sa mu na kolenách pokrčil. A potom sa mu v tvári zjavil výraz, ktorý Pip veľmi dobre poznala; chystal sa povedať niečo vtipné a absurdné ako...

„Spravíme si na večeru holubí nákyt?“ spýtal sa.

Áno, presne ako na povel. Takmer každá druhá veta bola teraz vtip, akoby sa v posledných dňoch oveľa viac snažil, aby jej vyčaril úsmev na tvári. Pip sa zľutovala a usmiala sa.

„Ale len ak k nemu bude myš-iaková kaša,“ zavtipkovala naspäť, odpútala sa od prázdneho holubieho pohľadu a prehodila si bronzový batoh na plece.

„Ha!“ Rozžiarene ju potľapkal po chrbte. „Moja morbidna dcéra.“ Znova zmenil výraz, keď si uvedomil, koľko významov sa ukrývalo v tých troch jednoduchých slovách. Pip nedokázala uniknúť smrti, dokonca ani v toto jasné neskoroaugustové ráno v nestráženom momente so svojím otcom. Zdalo sa, že žije len pre toto a nič iné.

Oco striasol rozpaky, ktoré ho aj tak vždy rýchlo prešli, a hlavou kývol k autu. „Tak poď, na toto stretnutie nemôžeš meškať.“

„Hej,“ pritakala Pip, otvorila dvere a sadla si, nevedela, čo k tomu dodať, myslou ostávala pri mŕtvom holubovi, aj keď sa už vzdialili.

Do reality sa vrátila, až keď zabočili na parkovisko pri little-kiltonskej železničnej stanici. Bolo napratané, slnko sa odrážalo od usporiadaných radov áut, ktoré tu zaparkovali ľudia dochádzajúci za prácou.

Oco vzdychol. „Ten trtko v Porsche mi znova vyfúkol miesto.“ Trtko: ďalšie slovo, ktoré ho Pip naučila a okamžite to oľutovala.

Jediné voľné miesta boli na opačnom konci, blízko pletivového plota, kam kamery nedovideli. Staré stanovište Howieho Bowersa. Peniaze v jednom vrecku, malé papierové vrecká v druhom. A skôr než to Pip dokázala zastaviť, cvaknutie odopnutého bezpečnostného pásu sa zmenilo na klopkanie topánok Stanleyho Forbesa na betóne za ňou. Je noc, Howie nesedí vo väzení,

ale v oranžovej žiare, ktorá mu zatienuje oči. Stanley prichádza k nemu a vymieňa hrst peňazí za svoj život, za svoje tajomstvo. A ako sa s mŕtvym pohľadom otočí k Pip, otvorí sa v ňom šesť dier, na košeli sa mu rozlieva krv a steká na betón a zrazu ju má Pip na rukách. Má ju po celých rukách a...

„Ideš, pipi?“ Oco jej držal otvorené dvere auta.

„Idem,“ odvetila a utrela si ruky do svojich najlepších nohavíc.

Aj vlak do londýnskej štvrte Marylebone bol plný, pasažieri stáli natlačení plece pri pleci, rozpačitými úsmevmi nahrádzali slovkó *prepáčte*, keď do seba náhodou narazili. Na kovovej tyči sa tlačilo priveľa rúk, a tak sa Pip držala otca, aby nespadla. Kiežby to tak aj fungovalo.

Dvakrát vo vlaku videla Charlieho Greena. Prvýkrát v záhlaví istého muža, prv než sa posunul, aby sa mu lepšie čítali noviny *Metro*. Druhýkrát to bol muž čakajúci na nástupišti a v náručí zvieral zbraň. Ale keď nastúpil k nim do vozňa, tvár sa mu zmenila, úplne stratila podobnosť s Charliem a zo zbrane sa stal obyčajný dáždnik.

Prešli štyri mesiace a polícia ho stále nenašla. Jeho žena Flora sa prihlásila na policajnej stanici v Hastingse pred ôsmimi týždňami; na úteku sa asi nejako odlúčili. Nevedela, kde sa jej manžel nachádza, ale v online svete sa povrávalo, že sa mu podarilo dostať do Francúzska. Pip ho však aj tak vyzerala, nie preto, že by chcela, aby ho chytili, ale preto, že potrebovala, aby ho našli. A práve kvôli tomuto rozdielu sa veci nemohli vrátiť späť do normálu.

Oco zachytil jej pohľad. „Si nervózna z toho stretnutia?“ spýtal sa hlasno, aby ho bolo počuť cez škrípanie kolies vlaku, ktorý

spomaľoval pred stanicou Marylebone. „Bude to fajn. Len počúvaj Rogera, dobre? Je to vynikajúci právnik, vie, o čom hovorí.“

Roger Turner bol právny zástupca vo firme jej oca a podľa všetkého *ten najlepší* právnik na prípady nactiutŕhania. O pár minút ho našli čakať pred starým konferenčným strediskom z červených tehál, kde mali rezervovanú miestnosť.

„Zdravím ťa, Pip,“ ozval sa Roger a natiahol k nej ruku. Pip si najprv rýchlo skontrolovala, či nemá na ruke krv, a až potom mu ňou potriasla. „Mal si pekný víkend, Victor?“

„Áno, ďakujem, Roger. A dnes mám na obed zvyšky zo večera, takže budem mať aj vynikajúci pondelok.“

„Asi by sme mali ísť dnu, ak si pripravená,“ navrhol Roger. Pip, skontroloval si hodinky a druhou rukou pevne zovrel lesklú diplomatku.

Pip prikývla. Ruky mala opäť vlhké, ale bol to pot. Bol to len pot.

„Bude to v poriadku, zlatko,“ upokojoval ju oco a narovnal jej golier.

„Áno, robil som už tisícky mediácií,“ žiarivo sa usmial Roger a uhladil si dozadu sivé vlasy. „Žiadne obavy.“

„Zavolaj mi, keď bude po tom.“ Oco sa sklonil a vtisol jej bozk na temeno. „Uvidíme sa večer doma. Roger, dovidenia neskôr v kancelárii.“

„Áno, zatiaľ sa maj, Victor. Až po tebe, Pip.“

Boli v zasadačke číslo 4E na najvyššom poschodí. Pip chcela ísť po schodoch, lebo keď jej bude srdce búšiť od námahy, nebude búšiť z iného dôvodu. Rovnako si odôvodňovala aj beh zakaždým, keď jej začalo zvierat hrud'. Behala, kým ju nezačalo bolieť niečo iné.

Vyšliapali na najvyššie poschodie, starý Roger dychčal niekoľko schodov za ňou. Na chodbe pred miestnosťou 4E stál elegantne oblečený muž, a keď ich zbadal, usmial sa.

„Á, vy musíte byť Pippa Fitz-Amobiová,“ ozval sa. Ďalšia vystretá ruka, ďalšia rýchla kontrola krvi. „A vy jej právny zástupca, Roger Turner. Ja som Hassan Bashir a dnes budem vaším nezávislým mediátorom.“

Usmial sa a posunul si okuliare na tenkom nose. Pôsobil láskavo a tak nedočkavo, až takmer poskakoval. Pip mu nechcela zničiť deň, ale isto sa tomu nevyhne.

„Teší ma,“ odvetila a odkašľala si.

„Aj mňa.“ Tleskol rukami, čím Pip prekvapil. „Takže, protistrana je už pripravená v zasadačke. Ak nemáte nejaké otázky,“ pozrel na Rogera, „myslím, že by sme mohli začať.“

„Áno. Všetko v poriadku.“ Roger obišiel Pip a ujal sa vedenia, kým im Hassan otvoril a chrbtom podržal dvere do miestnosti 4E. Vnútri vládlo ticho. Roger vošiel a kývnutím Hassanovi poďakoval. A potom bola na rade Pip. Nadýchla sa, vystrela plecيا a vydýchla cez stisnuté zuby.

Pripravená.

Vkročila do miestnosti a jeho tvár zbadala ako prvú. Sedel na opačnej strane dlhého stola, s hranatými lícnymi kosťami, so strapatými, dozadu odhrnutými blond vlasmi. Dvihol zrak a pozrel jej do očí, s niečím temným a zlomyseľným zračiacim sa v tých jeho.

Max Hastings.

Dva

Pipine nohy sa odmietali pohnúť. Nezakázala im to, išlo skôr o podvedomé, nevyslovené a inštinktívne tušenie – ešte jeden krok a bude k *nemu* až priveľmi blízko.

„Sem, Pip,“ povedal Roger, odtiahol stoličku priamo oproti Maxovi a pokynul jej, aby si na ňu sadla. Vedľa Maxa, oproti Rogerovi, sedel Christopher Epps, ten istý právnik, ktorý zastupoval Maxa pred súdom. Pip mu naposledy čelila na lavici svedkov; mala na sebe rovnaký kostým ako teraz a on ju prenasledoval svojím úsečným, štekavým hlasom. Aj jeho nenávidela, ale tento pocit sa vytrácal pohltený nenávisťou voči osobe, ktorá sedela oproti nej. Oddeľovala ich len šírka stola.

„Dobre, všetkých vás zdravím,“ začal Hassan veselo a zaujal určené miesto za vrchstolom, medzi oboma stranami. „Odbavme si úvodné veci, nech to máme z krku. Ja ako mediátor vám mám pomôcť dosiahnuť dohodu a vyrovnanie, ktoré bude prijateľné pre obe strany. Chcem, aby boli všetci spokojní, dobre?“

Hassan evidentne nevycítil náladu v miestnosti.

„Účelom mediácie je v zásade vyhnúť sa súdnemu sporu. Ten je nepríjemný a veľmi nákladný pre všetkých zainteresovaných, preto je vždy lepšie zistiť, či sa strany dokážu nejako dohodnúť ešte skôr, než príde k podaniu žaloby.“ Usmial sa, najprv na Pipinu stranu a potom na Maxovu. Rovnaký úsmev pre oboch.

„Ak nedokážeme dosiahnuť dohodu, pán Hastings a jeho právny poradca majú v úmysle podať na slečnu Fitz-Amobiovú

žalobu za ohováranie v tweete a blogovom príspevku uverejnených 3. mája tohto roka, ktoré podľa ich tvrdenia obsahovali hanlivé vyjadrenie a audiosúbor.“ Hassan sa pozrel na poznámky. „Pán Epps v zastúpení navrhovateľa, pána Hastingsa, tvrdí, že hanlivé vyjadrenie malo na jeho klienta veľmi vážny vplyv, nielen na duševné zdravie, ale aj na jeho reputáciu, ktorú nenapraviteľne poškodilo. To následne viedlo k finančným ťažkostiam, za ktoré požaduje odškodné.“

Pip zovrela ruky položené v lone v päšť, hánky jej vystupovali z pokožky ako prehistorická chrbtica. Nevedela, či tu dokáže sedieť a počúvať to, nevedela, či to, doriti, zvládne. Ale dýchala a snažila sa kvôli otcovi a Rogerovi a aj kvôli chudákovi Hassanovi za stolom.

Na stole pred Maxom stála jeho odporná fľaša na vodu. Z tmavomodrého nepriehľadného plastu s otváracím gumeným náustkom. Pip ho s ňou nevidela prvýkrát; v takom malom meste ako Little Kilton sa bežecké trasy často zbiehajú a križujú. Už si pomaly zvykala na to, že pri behu stretáva Maxa, ktorý tiež behával, takmer akoby jej to robil naschvál. A vždy s tou posratou modrou fľašou.

Max si všimol, ako na ňu hľadí. Načiahol sa k nej, stisol tlačidlo, ktoré s cvaknutím otvorilo náustok, dlho a hlasno si z fľaše potiahol a poprelieval si vodu v ústach. Celý čas z nej nespustil oči.

Hassan si trochu uvoľnil viazanku. „Pán Epps, môžete začať s úvodným vyhlásením.“

„Iste,“ odvetil Epps rovnako ostrým hlasom, aký si Pip pamätala, a prelistoval si papiere. „Odkedy slečna Fitz-Amobiová uverejnila večer 3. mája to urážlivé vyhlásenie, môj klient hroz-

ne trpí, a to najmä preto, že slečna Fitz-Amobiová má v online priestore také významné zastúpenie, v danom čase mala vyše tritotisíc odberateľov. Môj klient má špičkové vzdelanie z univerzity s vynikajúcou reputáciou, čo znamená, že by mal byť atraktívnym kandidátom na absolventské pracovné pozície.“

Max si znova potiahol z fľaše, akoby chcel zdôrazniť právnikove slová.

„Avšak v posledných mesiacoch má pán Hastings problém nájsť si zamestnanie na takej úrovni, akú si zaslúži. Je to priamo spojené s poškodením povesti, ktoré spôsobilo hanlivé vyhlásenie slečny Fitz-Amobiovej. V dôsledku toho môj klient stále býva doma u rodičov, lebo si nedokáže nájsť primeranú prácu, ktorá by mu umožnila platiť nájomné za byt v Londýne.“

Och, chýdä sériový znásilňovač, hovorila Pip očami.

„Ujmu však neutrpel len samotný klient,“ pokračoval Epps. „Jeho rodičia, pán a pani Hastingsovci, boli taktiež pod tlakom a nedávno boli nútení opustiť krajinu a na niekoľko mesiacov sa ubytovať vo svojom druhom dome vo Florencii. V ten večer, keď slečna Fitz-Amobiová uverejnila svoje urážlivé vyhlásenie, niekto poškodil ich dom; a na jeho prednú stranu namaľoval slová: *Znásilnil si ich, dostanem ťa...*“

„Pán Epps,“ prerušil ho Roger, „dúfam, že nenaznačujete, že moja klientka má s tým vandalstvom niečo spoločné. Polícia s ňou v tejto súvislosti nikdy nehovorila.“

„Vôbec nie, pán Turner,“ kývol mu Epps. „Spomínam to len preto, že sa môžeme domnievať, že urážlivé vyhlásenie slečny Fitz-Amobiovej môže byť s hanlivým nápisom nejako prepojené, keďže sa objavil až po uvedenom vyhlásení. V dôsledku toho sa rodina Hastingsovcov necíti vo vlastnom dome bez-

pečne a museli si dať v prednej časti domu nainštalovať bezpečnostné kamery. Dúfam, že to trochu lepšie ilustruje finančné ťažkosti, ktoré utrpel pán Hastings, ale aj extrémnu bolesť a utrpenie, ktoré spolu s rodinou cítia po zlomyseľnom urážlivom vyhlásení slečny Fitz-Amobiovej.“

„Zlomyseľnom?“ ozvala sa Pip a do líc jej stúpala horúčosť. „Nazvala som ho sexuálnym násilníkom a on *je* sexuálny násilník, takže...“

„Pán Turner,“ vyštekol Epps zvýšeným hlasom. „Odporúčam vám poradiť vašej klientke, aby bola ticho, a upozorniť ju, že akékoľvek urážlivé vyhlásenia, ktorých sa teraz dopustí, môžu byť klasifikované ako urážka na cti.“

Hassan zdvihol ruky. „Áno, áno, všetci sa upokojme. Slečna na Fitz-Amobiová, vaša strana dostane priestor na vyjadrenie neskôr.“ Opäť si uvoľnil viazanku.

„V poriadku, Pip, mám to pod kontrolou,“ pošepol jej Roger.

„Pripomínam slečne Fitz-Amobiovej,“ pokračoval Epps a ani na ňu nepozrel, namiesto toho upieral pohľad na Rogera, „že pred štyrmi mesiacmi čelil môj klient súdnemu procesu na Kráľovskom súde a vo všetkých bodoch obžaloby bol uznaný za *nevinného*. Čo je postačujúci dôkaz, že vyhlásenie z 3. mája bolo skutočne urážlivé.“

„Napriek všetkému, čo tu zaznelo,“ vstúpil do toho Roger a zašuštal vlastnými papiermi, „vyhlásenie môže byť urážlivé len vtedy, ak ho prezentujete ako fakt. Tweet mojej klientky má toto znenie: *Posledná aktualizácia k súdu s Maxom Hastingsom. Je mi jedno, čomu verí porota: je vinný.*“ Odkášľal si. „Fráza *Je mi jedno* jasne radí nasledujúci výrok medzi subjektívne, ide o názor, nie fakt...“